

הוכן עיני כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
daf@dafyomi.co.il • 6515004 טל/פקס

שבת דף פג.

כיצד מפרשים רבה ור' אלעזר את הברייתא: "נכרי ונכרית ע"ז ומשמשיה הן ולא היסטון" וכו'?

עבודה זרה		נכרי ונכרית			
היסטון	הן	היסטון	הן	לרבה	לרבנן
מטמא רק במשא	מטמא	מטמא במשא	מטמא	לר' עקיבא	לרבנן
מטמא במשא ואבן מסמא	במגע	ואבן מסמא	במגע		
לא מטמא	מטמא	מטמא במשא	מטמא	לר' אלעזר	לר' עקיבא
מטמא רק במשא	במגע	ואבן מסמא	במגע		

כיצד מפרש רב אשי¹ מפרש את הברייתא הנ"ל אלביא דרבה ור' אלעזר? [רש"י].

משמשין		עבודה זרה		נכרי ונכרית			
הן	היסטון	הן	היסטון	הן	היסטון	לרבה	לרבנן
טהורים ⁵	אינה מטמאת בהיסט ⁴	מטמאת במשא	מטמאים בהיסט ³	מטמאים במשא ²	מטמאים	לר' עקיבא	לרבנן
טהורים	מטמאת בהיסט						
טהורים	טהורים	מטמאת במשא	מטמאים בהיסט	מטמאים במשא	מטמאים	לר' אלעזר	לר' עקיבא
טהורים	אינה מטמאת בהיסט						

שבת דף פג:

ע"ז של חוליות⁶ שנתפרקה באופנים דלהלן, האם מטמאת⁷?

כשדיוט יכול להחזירה	כשאין הדיוט יכול להחזירה	
טיקו	טמאה - דהיא כמו מחוברת	ללישנא קמא בגמ'
טהורה - דהיא כמו שבורה	טיקו	לאיכא דבעי להך גיסא

¹ רב אשי הוקשה לו על כל הפירוש הנ"ל בדברי הברייתא, דלפ"ז לא היה לברייתא לומר לתיבת "הן", דפשיטא שהן עצמן טמאים, והיה לברייתא רק להביא את המחלוקת לענין היסטון, שלרבנן אין ע"ז מטמאת בהיסט ולר"ע כן מטמאת. [ואם הברייתא באה לאשמועין בתיבת "הן" שמטמאים בטומאת מגע, תאמר בפירו "מגען והיסטון" - ולמה הזכירה תיבת "הן"].

² מטמאים כשאחרים הסיטו אותם - דהיינו טומאת משא.

³ מטמאים כשהסיטו אחרים - טומאת היסט.

⁴ פי', דטומאת היסט היא כמו אבן מסמא, וס"ל לרבנן דע"ז אינה מטמאת באבן מסמא, ולכן ע"ז שהסיטה את אחרים הם טהורים.

⁵ דאין הם מטמאים בטומאת משא או אבן מסמא, ורק מטמאים בטומאת מגע. וכיון ש"הן" - לפי רב אשי הוא טומאת משא, לכן הוצרך לפרש את המשמשים לחוד, אולם לתירוץ הקודם ד"הן" - הוא טומאת מגע, אי"כ בכלל זה הוא המשמשים. - תוד"ה ומשמשיה.

⁶ כן ביארו התוס' (בד"ה ע"ז), דמירי בע"ז של חוליות, דאי ע"ז שנסתברה - פשיטא שטהורה.

⁷ אבל לענין איסור - יש בה מה"ת גם באין הדיוט יכול להחזירה, ומה שנחלקו רב ושמואל בע"ז של חוליות, היינו חוליות קטנות מאד שדומים לשברי שברים. - תוד"ה כי.

הוכן ע"י כולל עיון הדף

ת.ד. 43087, הר נוף, ירושלים 91430
טל/פקס 6515004 • daf@dafyomi.co.il

שבת דף פג:

כיצד יש להקיש ע"ז לדברים דלהלן לקולא, וכיצד לחומרא¹?

לחומרא	לקולא (לרבנן)	
לטמא בכעדשה	דאינה מטמאת במשא	לשרץ
לטמא באבן מסמא	דאינה מטמאת לאברים	לנדה
לטמא באהל	דאינה מטמאת בכעדשה אלא בכזית	למת

מה הנפ"מ מהיכן לומדים לטהר ספינה?

ספינת הירדן	ספינה של חרס	
טהורה - דהיא בכלל "אניה בלב ים"	טהורה - דהיא בכלל "אניה בלב ים"	לרבנן - כים, מה ים טהור
טמאה - דהיא כשק המטלטל ³	טמאה - אינה מוקשת שק ²	לחנניה - כשק המיטלטל

¹ אכן למסקנא, כיון דטומאת ע"ז היא רק טומאה דרבנן, לכך מקישים אותה דוקא לקולא ולא לחומרא.

² דכיון שכל הלימוד של חנניה הוא משק, מה שק מיטלטל מלא וריקן, משא"כ ספינה שמחמת גודלה אינה מיטלטלת כשהיא מלאה. אכן זה דוקא בעץ שהוקש לשק, אבל חרס לא נאמר שם, ודין חרס שמקבל טומאה גם כשאינו מיטלטל מלא וריקן. וביארו התוס' (בד"ה נלמדנה), שכל מה שלומדים ספינה משק, הוא רק משום שאין עיקרה עשוי לבני אדם אלא לסחורות, ולכן אינה מטמאת מדרס, דאומרים לזב עמוד ונעשה בה מלאכתנו להעביר בה סחורה.

³ היות שקטנה היא - והיו רגלים לטעון אותה ביבשה ולהוריד אותה למים.